

06/09/2019

Patriarhul Daniel la ITO: Tinerii sunt binecuvântare și bucurie pentru popor

Cuvântul rostit joi de Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la deschiderea Întâlnirii Internaționale a Tinerilor Ortodocși (ITO), eveniment care se desfășoară în perioada 5-8 septembrie 2019 la Craiova:

Tinerii sunt binecuvântare și bucurie pentru popor

Cu multă bucurie duhovnicească vă adresăm un cuvânt de binecuvântare, vouă, tinerilor participanți la Craiova, la Întâlnirea Internațională a Tinerilor Ortodocși (ITO), organizată anul acesta de Arhiepiscopia Craiovei.

Deoarece tinerețea este, în lumea aceasta trecătoare, simbol al frumuseții vieții veșnice netrecătoare, Dumnezeu a sădit în oameni, încă de la această vârstă fragedă, dorul căutării de ideal, de iubire sfântă și de viață eternă, precum vedem în viața tânărului bogat din Evanghelie, care a constatat că fericirea deplină nu este dată de bunuri materiale trecătoare, ci de iubirea veșnică a lui Dumnezeu (cf. Marcu 10, 17-21; Luca 18, 18).

Iisus Hristos iubește copiii și tinerii.

Sfintele Evanghelii ne arată că Domnul nostru Iisus Hristos a acordat o atenție și o prețuire deosebită copiilor și tinerilor. El spus: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este Împărăția lui Dumnezeu” (Marcu 10, 14), subliniind astfel valoarea inocenței și purității copiilor. Pe de altă parte, cele trei învieri din morți, pe care le-a săvârșit Domnul Hristos în timpul vieții Sale pe pământ, au fost învieri ale unor tineri, și anume a înviat pe fiul văduvei din Nain (cf. Luca 7, 11-16), pe fiica lui Iair (cf. Matei 9, 18-25; Marcu 5, 22-42; Luca 8, 41-56) și pe prietenul Său Lazăr, din Betania (cf. Ioan 11, 1-46). Domnul Iisus Hristos i-a înviat pe acești tineri și pentru a arăta că tinerețea este simbol al frumuseții vieții veșnice din Împărăția cerurilor (cf. Matei 22, 30).

Într-o lume secularizată și aflată în permanentă schimbare, tinerii au nevoie să simtă iubirea darnică a lui Dumnezeu și a Bisericii pentru ei.

Astfel, Biserica este chemată mereu la înnoire și prin noile generații de tineri, pentru că Iisus Hristos, Cel ce „ieri și azi și în veci, este Același” (Evrei 13, 8) vrea ca ea să dea mărturie despre El în toate timpurile.

Iar înnoirea vieții spirituale a Bisericii se realizează și prin tinerii care cultivă mereu cele trei mari virtuți creștine: credința, nădejdea și dragostea.

Credința în Dumnezeu, nădejdea și dragostea constituie trăsăturile fundamentale ale vieții creștinului.

Credința nu se poate manifesta fără nădejde și fără dragoste. Creștinul crede, speră și iubește în același timp. Însă, ceea ce-l aseamănă cel mai mult pe om cu Dumnezeu este virtutea iubirii smerite și darnice.

În Epistola sa către Evrei, Sfântul Apostol Pavel definește credința astfel: „credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor nevăzute” (Evrei 11, 1). Cu alte cuvinte, credința este arvuna realităților nădăjduite și confirmarea realităților nevăzute. Același Apostol ne învață că toate „cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Corinteni 4, 18). În acest sens, credința este o cunoaștere spirituală, dincolo de cunoașterea prin simțuri.

Credința este capacitatea spirituală a omului de a vedea cu ochii sufletului și de a simți cu inima prezența lui Dumnezeu în creație și lucrarea Sa în viața oamenilor.

Prin urmare, credința nu este doar o convingere intelectuală că Dumnezeu există undeva în ceruri, ci credința este începutul unei noi relații sau legături a omului credincios cu Dumnezeu Creatorul și Mântuitorul lumii. Sfântul Apostol Pavel ne spune că prin credință înțelegem că Dumnezeu a făcut cerul și pământul (cf. Evrei 11, 3); prin credință Avraam a plecat din țara sa natală spre o țară necunoscută, făgăduită lui de Dumnezeu (cf. Evrei 11, 8); prin credință Moise nu se temea de urgia lui Faraon, ci stătea neclintit ca cel care „vede pe Cel nevăzut” (Evrei 11, 27).

Iar Sfântul Apostol Petru spune creștinilor: „Pe El (pe Iisus Hristos), fără să-L fi văzut, Îl iubiți; întru El, deși acum nu-L vedeți, voi credeți și vă bucurați cu bucurie negrăită și preamărită” (1 Petru 1, 8). De aceea, putem spune că viața creștinului este luminată de „credința care este lucrătoare prin iubire” (Galateni 5, 6).

Un tânăr teolog, care a studiat de asemenea fizica, filozofia și medicina, spune într-o carte recentă: „Prin credință vedem cosmosul și lumea în care trăim ca pe o Biserică, prin credință îi simțim pe semenii noștri ca frați în Domnul, și tot prin ea primim darurile și bogățiile lumii ca pe bunuri destinate jertfei. În lumina credinței, cele neputincioase sunt vindecate, în umbra crucii lui Hristos greutățile, suferințele și neajunsurile sunt umplute de lumină.

Prin harul împărtășit prin Tainele Bisericii, credința în Hristos, viața Lui și a Sfinților înnoiesc puterile înțelegătoare ale minții fiecăruia dintre noi, dându-ne puterea să ne eliberăm de obișnuințele înguste ale firii căzute, și să vedem peste tot, în mediul de viață și în experiențele trecute, prezente și viitoare, purtarea de grijă a lui Dumnezeu”[1].

Speranța sau nădejdea creștină crește și aduce roade prin conlucrarea omului cu Dumnezeu.

Nădejdea este un dar oferit de Dumnezeu omului, un dar care însă trebuie cultivat. De aceea, creștinul are datoria de a lupta, mai ales de la vârsta tinereții, împotriva a tot ceea ce-l poate împiedica să iubească pe Dumnezeu și pe semenii săi.

Biserica îi cheamă pe tineri să acorde o atenție deosebită înnoirii vieții spirituale, să apere inocența, să cultive sinceritatea, curajul, creativitatea, iubirea, adevărul și toate valorile acestei vârste binecuvântate de Dumnezeu pentru binele societății.

Primul pas în cultivarea vieții spirituale este participarea tinerilor la viața și misiunea parohiilor și a altor unități bisericești. Prin urmare, este important pentru tineri să aparțină unei comunități: nu este de ajuns să ne rugăm singuri acasă, chiar dacă și această rugăciune este necesară. De aceea, scriitorul creștin Tertulian scria în secolul al 3-lea: „Un creștin singur nu este creștin”, adică el este un creștin când se află în comuniune cu alți creștini în Biserică.

Al doilea pas în cultivarea vieții spirituale este rugăciunea în familie. Chiar dacă nu avem o viață spirituală intensă, putem, adesea, să fim inspirați de alți membri ai familiei noastre sau de alte familii practice care trăiesc profund credința lor. Acestora putem să le cerem să se roage pentru noi. Sfântul Ioan Damaschinul spunea că un cărbune se aprinde când atinge un altul care arde. Cu alte cuvinte, credința vie se comunică mai repede altora prin rugăciune.

Al treilea pas în cultivarea vieții duhovnicești este trăirea credinței în fiecare zi, nu numai duminică. Trăim într-o civilizație a tehnicii și electronicii, a informațiilor excesive, care adesea îl stresează pe om într-atât de mult încât acesta este prea risipit și fragmentat sufletește. Din acest motiv, rugăciunea ca expresie a credinței vii este o practică benefică în lupta contra stresului, și în special rugăciunea minții și a inimii, adică invocarea numelui lui Iisus: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”.

Specifică monahilor, această rugăciune s-a dovedit de mare folos, chiar și pentru credincioșii mireni care doresc să se reculeagă și să dobândească pacea interioară a sufletului. Această rugăciune este simplă și scurtă, dar adaptată la viața agitată și fragmentată a omului de azi. Ea poate să readucă spiritul în starea de priveghere și iubire față de Dumnezeu și de semenii săi. În această privință, Sfântul Isaac Sirul spune că iubirea curată se naște din rugăciune.

Slujbele religioase la care participă tinerii aduc și ele multă pace interioară și multă bucurie. Chipurile oamenilor care participă intens la slujbele Bisericii nu mai sunt

crispate, tristețea și stresul lasă loc luminii și bucuriei. Aceasta este pacea lui Hristos care strălucește din sufletele celor care se roagă profund. Rugăciunea este un dar pe care îl primim de la Dumnezeu, însă pe care trebuie să îl cultivăm, mai ales ca pregătire pentru spovedanie și împărtășirea euharistică.

Iar Euharistia nu reprezintă doar iertare de păcate, ci ea este și un izvor de putere spirituală, care ne inspiră, ne dă curaj și nu ne lasă pradă deznădejdi. Singurătatea, dificultățile vieții induc, în vremea de azi, un sentiment al lipsei de sens, al absurdului, al disperării care produce adesea depresie. Însă, rugăciunea și mai ales Sfânta Euharistie ne dăruiesc puterea de a simți, prin credință și speranță, arvuna Învierii, adică biruința iubirii asupra însingurării.

Tinerii iubesc frumusețile create de Dumnezeu și cultivate de oameni.

Prin excursiile în natură se cultivă bucuria de a vedea frumusețile creației naturale și bucuria de a preaslăvi pe Dumnezeu-Creatorul Universului.

Prin pelerinajele la locurile sfinte și citirea vieții sfinților se cultivă în sufletul tinerilor bucuria de a vedea frumusețile artei bisericești și ale vieții sfinților.

Taberele de tineret au ca scop principal cultivarea frumuseții comunicării și comuniunii dintre tineri la nivel de parohie, de protoierie, de eparhie sau mitropolie, la nivel național și internațional, prin rugăciune și cântare comună, prin gândire comună, prin acțiune comună, prin prietenie și bucurie.

Activitățile culturale și social-filantropice sau caritabile sunt un prilej de a cultiva în sufletul copiilor și tinerilor frumusețea iubirii darnice sau frumusețea generozității față de persoanele defavorizate, față de copii orfani, față de bolnavi, față de bătrâni, față de persoanele însingurate și întristate, față de familiile îndoliate și neajutorate.

Toate aceste activități ne arată însă că frumusețea cea mai mare este bunătatea sufletului iubitor de Dumnezeu și de semenii, în familie, în biserică, în școală, în societate și în lumea întreagă.

În această privință, Biserica noastră încurajează tinerii să devină mâinile iubirii lui Hristos pentru oameni, adică să inițieze proiecte și programe spirituale și sociale care să vină în întâmpinarea nevoilor concrete ale comunităților locale.

Se constată că mulți tineri voluntari primesc bucurie din bucuria pe care ei înșiși o aduc celor pe care îi ajută să înțeleagă sau să simtă că sunt iubiți pentru demnitatea lor de om, creat după chipul lui Dumnezeu și chemat la comuniunea de iubire cu El și cu semenii.

Tinerii sunt dornici să trăiască în comuniune de iubire, să iubească și să fie iubiți, în familie și în societate, dar să și cultive un ideal, să dea un sens vieții lor prezente și viitoare, prin acumulare de cunoștințe noi și prin creativitate. Astfel, ei reprezintă nu doar viitorul Bisericii și al societății, ci și prezentul lor dinamic și înnoitor.

Prezența tinerilor în activitățile liturgice, sociale, culturale, misionare ale Bisericii confirmă adevărul că tinerii sunt binecuvântare pentru familie, Biserică și societate.

Dragi tineri,

Prin credință, speranță și iubire voi deveniți un Potir al bucuriei, dar și apostoli sau misionari ai Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos, când cultivați iubirea sinceră în familie, în prietenie, în parohie, în eparhie, în societate și în toate întrunirile ortodoxe naționale și internaționale, spre bucuria Ortodoxiei întregi și comuniunea între popoarele lumii.

În încheiere, felicităm pe Înaltpreasfințitul Părinte Irineu, Mitropolitul Olteniei, și pe toți cei care s-au ostenit în organizarea acestei Întâlnirii Internaționale a Tinerilor Ortodocși la Craiova.

Ne rugăm lui Dumnezeu să vă binecuvinteze pe toți, să folosiți timpul șederii voastre la Craiova ca fiind un timp de cultivare a credinței, a speranței și a iubirii de cultivare a dialogului, a prieteniei și a unității creștine ortodoxe, spre slava Preasfintei Treimi, binele Bisericii și bucuria voastră a tuturor!

† Daniel

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Note:

[1] Arhidiacon Adrian-Sorin MIHALACHE, Ești ceea ce trăiești. Câteva date recente din neuroștiințe și experiențele duhovnicești ale Filocaliei, Ediția a II-a revizuită și adăugită, Editura TRINITAS a Patriarhiei Române, București, 2019, p. 371.

basilica.ro